

Lovforslag nr. L 6. Fremsat den 3. oktober 1984 af industriministeren

Forslag

til

Lov om egnsudvikling

§ 1. Efter reglerne i denne lov kan der ydes bistand til fremme af industriel og anden erhvervmæssig udvikling i egne af landet, hvor dette må antages at være af væsentlig betydning for befolkningens adgang til at opnå andel i samfundets almindelige økonomiske, sociale og kulturelle fremgang.

§ 2. Administrationen af loven varetages, hvor ikke andet er bestemt, af et Egnsudviklingsråd. Rådets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Rådets daglige forretninger og udførelsen af dets beslutninger varetages af Direktoratet for Egnsudvikling.

§ 3. Egnsudviklingsrådet består af en formand og 10 andre medlemmer. Rådets formand udnævnes af industriministeren, der i øvrigt til medlemmer af Rådet udnævner en repræsentant for hver af følgende myndigheder og organisationer: Industriministeriet, Finansministeriet, Arbejdsministeriet, Miljøministeriet, Indenrigsministeriet, Industrirådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen i Danmark. Endvidere udnævner industriministeren et medlem som fælles repræsentant for de større regionale udviklingsudvalg.

Stk. 2. Industriministeren udnævner en næstformand blandt Rådets medlemmer.

Stk. 3. Medlemmerne udnævnes for 4 år ad gangen. Der udnævnes suppleanter for medlemmerne.

Stk. 4. Industriministeren nedsætter et forretningsudvalg for Rådet bestående af for-

manden og næstformanden samt indtil 4 andre medlemmer.

Stk. 5. Industriministeren fastsætter forretningsordenen for Rådet og dets forretningsudvalg. I forretningsordenen kan optages bestemmelser om, i hvilket omfang afgørelser i henhold til §§ 6-9 på Rådets vegne kan træffes af forretningsudvalget eller af Direktoratet for Egnsudvikling, samt om, at sager, til hvis afgørelse der er knyttet betydelige økonomiske konsekvenser herunder særlig økonomisk risiko, forelægges industriministeren til afgørelse.

Stk. 6. Rådet afgiver årligt en beretning om sin virksomhed.

§ 4. Direktoratet for Egnsudvikling ledes af en direktør, der ikke er medlem af Egnsudviklingsrådet, men deltager i Rådets møder.

§ 5. Industriministeren fastsætter efter indstilling fra Egnsudviklingsrådet, i hvilke egne af landet lovens bistandsordninger kan finde anvendelse. Rådet skal være opmærksom på, om der i andre dele af landet måtte opstå sådanne forhold, at lovens bistandsordninger bør kunne bringes i anvendelse, og i så fald fremsætte forslag herom til industriministeren.

Stk. 2. Ved ydelsen af bistand skal der søges opnået en lokalisering, der er hensigtsmæssig for erhvervslivet og tilpasset andre udviklingsfremmende foranstaltninger, som det offentlige har eller påtænker iværksat. Der skal endvidere tages hensyn til, om den beliggenhed, der vælges for en virksomhed,

er hensigtsmæssig for denne, og om stedet, eventuelt på længere sigt, er egnet for en videregående erhvervsmæssig udvikling.

Stk. 3. Rådet kan til fremme af det i § 1, stk. 1, nævnte formål afgive udtalelser over for institutioner eller personer, ligesom Rådet over for offentlige myndigheder kan stille forslag om foranstaltninger, der må anses for påkrævede for et områdes erhvervsmæssige udbygning.

§ 6. Der kan ydes tilskud til industri- og servicevirksomheders anlægsudgifter ved oprettelse, flytning, udvidelse, rationalisering og produktionsomstilling. Til anlægsudgifter kan henregnes udgifter til undersøgelser og forarbejder, herunder forsøgsvirksomhed, samt til afprøvning o.lign. af en virksomheds produktionsapparat.

Stk. 2. Tilskuddet kan ikke overstige 25 pct. af de anlægsudgifter, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Dog kan der i særlig vanskeligt stillede egne af landet ydes tilskud på højst 35 pct. til de anlægsudgifter, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 4. Såfremt en virksomhed, hvortil der er ydet tilskud, ophører, afhændes, udlejes eller tilsidesætter vilkår for tilskuddet inden for en periode af 5 år fra tilskuddets udbetaling, kan det bestemmes, at tilskuddet helt eller delvist skal tilbagebetales.

§ 7. Kommuner kan opføre erhvervsejendomme til salg eller udleje, når statskassen yder lån dertil efter stk. 2.

Stk. 2. Der kan ydes lån til kommuner til dækning af udgifterne, herunder grundudgifter, ved opførelse af de erhvervsejendomme, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Lånene afdrages over højst 30 år og forrentes med en rente, der er fastsat af industriministeren.

Stk. 4. For lånene skal der stilles en i hvert enkelt tilfælde godkendt sikkerhed.

Stk. 5. Opnås der ved en kommunes salg af en sådan ejendom ikke dækning for den investerede kapital, fordeles det samlede tab mellem staten og kommunen med halvdelen til hver.

§ 8. Tilskud kan ydes til industri- og servicevirksomheder til dækning af omkostninger

ved virksomhedernes udflytning til en egn, der er omfattet af § 5, stk. 1, 1. pkt. Tilskud kan endvidere ydes til dækning af flytteomkostninger for medarbejdere, der er af væsentlig betydning for en tilfredsstillende drift af virksomheden på tilflytningsstedet.

§ 9. Tilskud kan ydes til foretagelse af undersøgelser og til udarbejdelse af planer og projekter af almen betydning for et områdes erhvervsmæssige udvikling samt til driften af regionale udviklingsudvalg.

§ 10. I hvert finansår kan der inden for et beløb af 5 mill. kr. gives tilsagn om tilskud og lån af statskassen til dækning af udgifter ved gennemførelse af foranstaltninger af væsentlig betydning for et områdes erhvervsmæssige udvikling med henblik på at tilføre, opretholde eller udvide konkret erhvervsmæssig aktivitet.

§ 11. Virksomheder, der har modtaget tilskud i henhold til § 6, og virksomheder, der drives fra en af en kommune opført erhvervsejendom, hvortil der er ydet statslån i henhold til § 7, er underkastet regnskabsmæssigt og teknisk tilsyn efter Rådets nærmere bestemmelse.

Stk. 2. Tilsynet ophører, når lånet er tilbagebetalt, eller der er forløbet 5 år fra tilskuddets udbetaling.

§ 12. Det fastsættes på de årlige finanslove, inden for hvilke beløb der kan ydes tilsagn om tilskud og lån i henhold til §§ 6-9.

Stk. 2. Tilsagnsrammer og udbetalingsbevillinger, der ikke udnyttes, kan overføres til et følgende finansår.

§ 13. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning straffes med bøde den, der:

- 1) i forbindelse med en ansøgning om støtte efter loven giver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse,
- 2) undlader at give oplysninger, der afkræves efter § 11, eller
- 3) giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold, som den pågældende afkræves oplysning om efter § 11.

F. t. l. om egnsudvikling

§ 14. Loven træder i kraft den 1. januar 1985.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov nr. 219 af 7. juni 1972 om egnsudvikling.

Stk. 3. Indtil 2 år efter udstedelsen af tilsagn om et lån ydet i henhold til § 6 i lov nr. 219 af 7. juni 1972 kan Egnsudviklingsrådet forhøje lånet efter reglerne i nævnte lov. Sådanne forhøjelser afskrives på tilsagnsram-

men for § 6.

Stk. 4. Bestemmelserne i lov nr. 219 af 7. juni 1972 anvendes fortsat på lån, garantier og tilskud efter nævnte lov. Rådets funktioner varetages af det Egnsudviklingsråd, der er nedsat efter denne lov.

§ 15. Loven gælder ikke for Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget er en genfremsættelse i uændret skikkelse af lovforslag nr. L 185, jfr. Folketingstidende for den 25. maj 1984, sp. 7061-62. Forslaget blev fremsat skriftligt og blev ikke behandlet af Tinget.

Den gældende egnsudviklingslov har i de 12 år, der er forløbet, siden loven sidst blev revideret, medvirket væsentligt til den erhvervsmæssige udligning, der er sket mellem de forskellige dele af landet. I denne periode er der ydet egnsudviklingsbistand på godt 3 mia kr. til erhvervsinvesteringer på sammenlagt 7,2 mia kr. De med egnsudviklingsbistand gennemførte projekter repræsenterer omkring 40 pct. af de samlede industriinvesteringer i egnsudviklingsområderne. Ifølge virksomhedernes skøn over omfanget af den med projekternes gennemførelse forbundne merbeskæftigelse er der her ved skabt knapt 27.000 nye arbejdspladser i egnsudviklingsområderne. Dette har været en stærkt medvirkende årsag til, at de områder, der ved lovens ikrafttræden var egnsudviklingsområder, har kunnet opnå en vækst på omtrent 13 pct. i antallet af industriarbejdspladser, medens der for landet som helhed har været en tilbagegang på knap 13 pct.

Loven må således siges at have levet op til sit formål. Danmark er blevet mindre »skævt« i denne periode, og dette var næppe sket i samme grad uden egnsudviklingsordningens medvirken, selv om også andre faktorer har trukket i samme retning.

Målopfyldelsen er dog på ingen måde fuldkommen. Egsudviklingsområdernes afgræsning er flere gange ændret for at sikre, at lovens bistandsmuligheder kommer de svagest udviklede egne af landet til gode. Siden 1978 er egnsudviklingsområdernes størrelse reduceret fra 30 til 24 pct. af landets samlede folketal. Ved at opgøre udviklingsniveauet efter forskellige kriterier (beskæftigelse, indkomstniveau, industrialiseringsgrad, serviceer-

hvervenes betydning, aldersfordeling og erhvervsfrekvens) er det konstateret, at der stadig er klare forskelle mellem landsdelene, som gør en fortsat egnsudviklingsbistand til de svageste områder velbegrundet. Således har arbejdsløshedsprocenten i egnsudviklingsområderne under ét i de senere år ligget 22 pct. over landsgennemsnittet, og de skattepligtige indkomster i egnsudviklingsområderne 13 pct. lavere end i landet som helhed.

Lovforslaget tager derfor ikke sigte på at afvikle egnsudviklingsordningen, men at modernisere den og tilpasse den til den udvikling, der er sket – navnlig i de seneste år – i de almindelige økonomiske vilkår for erhvervsmæssig virksomhed her i landet.

Navnlig har erhvervenes almindelige finansieringsvilkår ændret sig markant. Så længe virksomhedernes lånekapital måtte fremskaffes på vilkår, der var præget af en ekstraordinær høj markedsrente, var det et væsentligt incitament at kunne låne til den lave rente, som egnsudviklingsordningen og andre offentligt finansierede låneordninger kunne tilbyde, og disse ordninger har utvivlsomt i en periode medvirket til at opretholde et investeringsniveau i de konkurrenceudsatte erhverv, som ellers ikke havde været muligt.

Den gunstige udvikling i det almindelige renteniveau herhjemme såvel som i udlandet og fastholdelsen af en stabil kronekurs har imidlertid medført, at erhvervsinvesteringer attraktivt kan finansieres til markedsrente. Fordelingen af udlånsporteføljen i Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk A/S på K-lån og markedslån er et meget klart eksempel på denne udvikling.

Samtidig er udbudet af risikovillig kapital til erhvervslivet forøget, og finansiering over Fondsbørsen er for første gang i mange år blevet et tilbud, danske virksomheder i stort omfang kan benytte sig af med fordel.

Som en naturlig konsekvens af hele denne udvikling er de billige offentligt finansierede låneordninger på vej ud, og lovforslaget tager konsekvensen heraf ved at afskaffe den del af ordningen, der tilbyder billige anlægslån til virksomheder. Den nugældende lovs § 6 foreslås ophævet mod til gengæld at styrke den tilskudsordning, som i dag findes i lovens § 10, så den kommer til at gælde for samtlige egnsudviklingsområder, men således at tilskudsprocenten bliver højere for de svageste områder, de såkaldte specielle egnsudviklingsområder, hvis virksomheder hidtil har haft eneretten til at modtage tilskud. For ikke at svække ordningens effekt, vil bevillingsrammen for anlægstilskud blive søgt forhøjet, så værdien af den samlede bistand ikke forringes.

En sådan ændring vil samtidig medføre en væsentlig forenkling af ordningen, fordi den for låntagerne såvel som for Egnsudviklingsdirektoratet og Hypotekbanken relativt arbejdskrævende låneadministration vil falde bort, efterhånden som de allerede tilsagte lån udbetales og de udestående lån afvikles.

For virksomhederne betyder ydelsen af et tilskud i stedet for et langt større lån ganske vist, at bistandens likviditetsvirkning bliver mindre. Til gengæld vil tilskuddet styrke virksomhedens egenkapital og dermed også dens soliditet og kreditværdighed, således at adgangen til at opnå lån på markedsvilkår lettes. Hertil vil det også bidrage, at statslånet ikke beslaglægger virksomhedens muligheder for at imødekomme andre långiveres krav om sikkerhedsstillelse. Endelig vil det have en selvstændig værdi for projektet, at virksomhedens ansøgning som hidtil bliver underkastet en grundig vurdering i Direktoratet og Egnsudviklingsrådet.

Den omfattende kontakt med en bred kreds af virksomheder og deres økonomiske rådgivere, som Direktoratet for Egnsudvikling har skabt gennem årene, og som fra alle sider er anerkendt som et meget værdifuldt erhvervspolitisk indslag, vil således blive bevaret og videreudviklet under nye og moderniserede former.

De foreslåede ændringer af loven medfører dog ikke, at enhver form for udlån til egnsudviklingsformål ophører. Udlån til virksomheder vil fortsat kunne ske i begrænset omfang i kraft af genudlånet af de globallån, der optages i den Europæiske Investeringsbank (EIB). Staten har i årene op til 1983 hvert år optaget et globallån på 50 mill. kr.; i 1984 er optaget et globallån på 40 mill. kr. Lånene genudlånes af Egnsudviklingsrådet til en rente af for tiden 9¼ pct. p.a. og med en afdragetid på 8 år efter 2 års afdragsfrihed, og i øvrigt på vilkår, som

svarer til udlån efter den gældende lovs § 6. Denne udlånsvirksomhed vil fortsætte, således at der i sager, hvor der er et særligt lånebehov, stadig vil være en mulighed for at imødekomme dette.

Herudover foreslås det også at bevare Egnsudviklingsrådets adgang til at yde lån til kommuner til opførelse af erhvervsejendomme til salg eller udlejning til virksomheder, der kan tilføre den pågældende egn særlige udviklingsmuligheder og nye arbejdspladser. Lånene dækker 75 pct. af anlægsgifterne, mens kommunen betaler de resterende 25 pct. Renten er for tiden 7 pct. p.a. Ejendommen udlejes til en husleje, der dækker finansieringsomkostningerne, og er således en likviditetsmæssig meget gunstig løsning på virksomhedens lokale behov. Ejendommen sælges som regel til virksomheden efter en kortere eller længere periode. Det er væsentligt – ikke mindst for de økonomisk svage kommuner – at bevare dette tilbud som en låneordning.

Den hidtidige lov har fra tidligere egnsudviklingslove overtaget nogle garantiordninger (§§ 7 og 8) og en særlig adgang til at yde driftstilskud til virksomheder med forringede driftsresultater (§ 11). Disse ordninger har i en årrække kun yderst sjældent været anvendt og foreslås nu ophævet.

Bortset herfra videreføres lovens bestemmelser stort set uændret, jfr. bemærkningerne i det følgende vedrørende de enkelte bestemmelser.

Egnsudviklingsrådet vil fortsat følge udviklingen nøje med henblik på løbende at tilpasse lovens administration bl.a. med henblik på at søge uheldige konkurrencemæssige virkninger undgået. Egnsudviklingsområdernes afgrænsning vil med mellemrum blive underkastet revision, næste gang ved udgangen af 1986.

Statsfinansielt vil de foreslåede ændringer medføre et mindre samlet bevillingsbehov end hidtil, idet udgiften til anlægslån til virksomheder (tilsagnsrammen hertil udgør 139 mill. kr. i 1984) bortfalder, mens tilsagnsrammen til anlægstilskud (82 mill. kr. i 1984) til gengæld vil blive foreslået forøget med 33 mill. kr. i 1985 til 115 mill. kr. Tilsagnsrammen til udlån til kommuner til opførelse af erhvervsejendomme vil blive foreslået fastholdt uændret (26 mill. kr. i 1984). Ændringerne skulle således netto kunne medføre et mindreforbrug af statslige midler på 106 mill. kr. i 1985 i forhold til 1984.

Med uændrede bevillinger til industrihuse berøres de kommunale budgetter ikke af de foreslåede lovændringer.

For Direktoratet for Egnsudvikling og Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning

vil der som følge af lovændringen gradvis kunne ske en vis reduktion i personaleforbruget, efterhånden som tilsagte lån udbetales og udbetalte lån og tidligere udstedte garantier afvikles.

De foreslåede lovændringer er anmeldt til EF-Kommissionen, som i henhold til EØF-traktatens artikel 93 skal godkende ordningen i dens nye udformning.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til §§ 1-5

Forslaget er identisk med den gældende lov bortset fra, at navnet Handelsministeriet og betegnelsen handelsminister er ændret til henholdsvis Industriministeriet og industriminister, ligesom Økonomi- og Budgetministeriets navn i § 3 er ændret til Finansministeriet. Miljøministeriet, hvorunder lands- og regionplanlægningen i dag hører, er nu repræsenteret i Rådet i stedet for Boligministeriet. Indholdet af § 1, stk. 2, i den gældende lov flyttes af hensyn til sammenhængen til § 5, stk. 2. § 4, stk. 2, er udgået, da det følger af almindelige forvaltningsretlige regler, at ministeren kan pålægge Direktoratet opgaver, der falder under ministeriets ressort.

Den i § 5, stk. 1, omtalte indstilling er som under lov nr. 219 af 7. juni 1972 ikke bindende for ministeren.

Til § 6

Paragraffen indeholder hjemmelen til at yde tilskud til virksomheder i de generelle egnsudviklingsområder og et forhøjet tilskud til virksomheder i de specielle egnsudviklingsområder. Efter den gældende lovs § 10 var tilskud på højst 25 pct. forbeholdt de specielle egnsudviklingsområder. De maksimale tilskudssatser vil kunne udnyttes inden for de begrænsninger, som EF's bestemmelser om nettosubventionsækvivalent fastsætter for de enkelte egnsudviklingsområder. Rådet afgør inden for disse grænser, hvad der kan ydes af tilskud til den enkelte ansøger.

De støtteberettigede udgiftsformer er uændrede i forhold til den gældende lov.

I stk. 2 og 3 er den maksimale støtteprocent fastsat til 25 pct. for virksomheder, der ligger i generelle egnsudviklingsområder, og til 35 pct. for virksomheder, der ligger i specielle egnsudviklingsområder. Under 1972-loven ydes støtten til virksomheder i de generelle egnsudviklingsområder som lån og i de specielle egnsudviklingsområder ofte som en kombination af anlægslån og til-

skud. Da adgangen til at yde anlægslån bortfalder, må tilskudssatzen tilpasses herefter. Støttesatserne er samtidig fastsat således for at kunne udnytte de af EF fastsatte maksimale støtteniveauer i tilfælde, hvor det skønnes nødvendigt.

Bestemmelsen i stk. 4 er identisk med den gældende lovs § 10, stk. 3.

Til § 7

Paragraffen er identisk med den gældende lovs § 9, idet der dog er indføjet et nyt stk. 4 svarende til indholdet af den gældende lovs § 15, stk. 1.

Til § 8

Paragraffen er identisk med den gældende lovs § 12.

Til § 9

Paragraffen er identisk med den gældende lovs § 13.

Til § 10

Paragraffen er identisk med den gældende lovs § 14.

Til § 11

Paragraffen svarer til den gældende lovs § 15, stk. 2, om regnskabsmæssigt og teknisk tilsyn, men er udvidet til også at gælde for virksomheder, der modtager tilskud, eller som er lejere i statsstøttede kommunale erhvervsjendomme eller som senere overtager sådanne ejendomme. For så vidt angår senere erhververe af sådanne ejendomme bemærkes, at de ydede lån kan opsiges af kreditor ved ejerskifte, hvorfor det kan gøres til et vilkår for handler, at erhververen underkaster sig de i paragraffen indeholdte vilkår.

Tilsynet er af betydning ikke blot for at sikre statens interesser som långiver eller tilskudsyder; men de indsendte oplysninger tjener også som grundlag for Direktoratets analyser af egnsudviklingsstøttens resultater, der offentliggøres i Rådets årsberetninger.

Til § 12

Paragraffen svarer til den gældende lovs § 16, idet det er fundet hensigtsmæssigt at medtage hjemmel til overførsel af ubenyttede beløb i selve loven fremfor i tekstanmærkninger på de årlige bevillingslove.

Til § 13

Paragraffen er ændret, så den svarer til de straffebestemmelser, der nu anvendes i særlovgivningen.

Til § 14

I stk. 1. foreslås af hensyn til sammenhængen med finansloven, at ikrafttrædelsestidspunktet fastsættes til 1. januar 1985.

Stk. 3. er en overgangsbestemmelse for de låneengagementer, der er indgået i henhold til § 6 i loy nr. 219 af 7. juni 1972. Disse vil først blive afviklet over en årrække efter ophævelsen af loven, og erfaringsmæssigt vil der ofte i en periode efter tilsagnets udstedelse være behov for at regulere lånets størrelse under hensyn til ændringer, som indtræffer under projektets gennemførelse og dets endelige finansiering.

Stk. 4. er ligeledes en overgangsbestemmelse.

Industriministeriet, den 15. maj 1984

Lov nr. 219 af 7. juni 1972 om egnsudvikling

§ 1. Efter reglerne i denne lov kan der ydes bistand til fremme af industriel og anden erhvervsmæssig udvikling i egne af landet, hvor dette må antages at være af væsentlig betydning for befolkningens adgang til at opnå andel i samfundets almindelige økonomiske, sociale og kulturelle fremgang.

Stk. 2. Ved ydelsen af bistand skal der søges opnået en lokalisering, der er hensigtsmæssig for erhvervslivet og tilpasset andre udviklingsfremmende foranstaltninger, som det offentlige har eller påtænker iværksat.

§ 2. Administrationen af loven varetages, hvor ikke andet er bestemt af et Egnsudviklingsråd. Rådets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Rådets daglige forretninger og udførelse af dets beslutninger varetages af et direktorat under Handelsministeriet.

§ 3. Rådet består af en formand og 10 andre medlemmer. Rådets formand udnævnes af handelsministeren, der i øvrigt til medlemmer af Rådet udnævner en repræsentant for hver af følgende myndigheder og organisationer: Handelsministeriet, Økonomi- og Budgetministeriet, Arbejdsministeriet, Boligministeriet, Indenrigsministeriet, Industrirådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen i Danmark. Endvidere udnævner handelsministeren et medlem som fælles repræsentant for de større regionale udviklingsudvalg.

Stk. 2. Handelsministeren udnævner en næstformand blandt Rådets medlemmer.

Stk. 3. Medlemmerne udnævnes for 4 år ad gangen. Der udnævnes suppleanter for medlemmerne.

Stk. 4. Handelsministeren nedsætter et forretningsudvalg for Rådet bestående af formanden og næstformanden samt indtil 4 andre medlemmer.

Stk. 5. Handelsministeren fastsætter forretningsordenen for Rådet og forretningsudvalget. I forretningsordenen kan optages bestemmel-

ser om, i hvilket omfang afgørelser i henhold til §§ 6–13 på Rådets vegne kan træffes af forretningsudvalget eller Direktoratet, samt om, at sager, til hvis afgørelse der er knyttet betydelige økonomiske konsekvenser herunder særlig økonomisk risiko, forelægges handelsministeren til afgørelse.

Stk. 6. Rådet afgiver årligt en beretning om sin virksomhed.

§ 4. Direktoratet ledes af en direktør, der ikke er medlem af Rådet, men deltager i Rådets møder.

Stk. 2. Handelsministeren kan overdrage Direktoratet at varetage opgaver vedrørende finansiel bistand til erhvervslivet, som efter lovgivningen påhviler ministeren.

§ 5. Handelsministeren fastsætter efter indstilling fra Rådet, i hvilke egne af landet lovens bistandsordninger kan finde anvendelse. Rådet skal være opmærksom på, om der i andre dele af landet måtte opstå sådanne forhold, at lovens bistandsordninger bør kunne bringes i anvendelse, og i så fald afgive indstilling herom til handelsministeren.

Stk. 2. Ved afgørelsen af, om bistand kan ydes, skal Rådet tage hensyn til, om den beliggenhed, der vælges for en virksomhed, er hensigtsmæssig for denne, og om stedet, eventuelt på længere sigt, er egnet for en videregående erhvervsmæssig udvikling.

Stk. 3. Rådet kan til fremme af det i § 1, stk. 1, nævnte formål afgive udtalelser over for institutioner eller personer, ligesom Rådet over for offentlige myndigheder kan stille forslag om foranstaltninger, der må anses for påkrævede for et områdes erhvervsmæssige udbygning.

§ 6. Lån af statskassen kan ydes til industri- og servicevirksomheder til dækning af anlægsudgifter ved oprettelse, flytning, udvidelse, rationalisering, produktionsomstilling o.lign. Til anlægsudgifter kan, hvor forholdene måtte tale herfor, henregnes udgifter ved undersøgelser og forarbejder (herunder for-

søgsvirksomhed) samt ved afprøvning o.lign. af en virksomheds produktionsapparat.

Stk. 2. Lån kan ikke overstige 90 pct. af de i stk. 1 nævnte anlægsudgifter med fradrag af størst mulige realkreditlån og tilskud ydet i henhold til § 10.

Stk. 3. Lån afdrages over højst 20 år. Lån til finansiering af maskin- og inventaranskaffelser afdrages dog over højst 10 år. Låntagerne kan fritages for afdrag i indtil 5 år fra lånets udbetaling.

Stk. 4. Lån forrentes med en af handelsministeren fastsat rente.

§ 7. Garanti af statskassen kan ydes for lån til fremskaffelse af driftskapital til industrivirksomheder, når der i henhold til lovgivningen om egnsudvikling er ydet virksomhederne garanti eller lån til anlægsfinansiering, eller de er indflyttet i erhvervsejendomme, til hvis opførelse der er ydet lån til kommuner. Garanti kan kun ydes i det omfang, det skønnes, at der ellers ikke kan tilvejebringes driftskapital af en hensigtsmæssig størrelse for udnyttelse af virksomhedens produktionskapacitet og vækstmuligheder samt for virksomhedens videreførelse i en overgangsperiode på forsvarligt forretningsmæssigt grundlag.

Stk. 2. Garanti kan ikke ydes, hvis der er hengået mere end 3 år fra det tidspunkt, hvor der i henhold til lovgivningen om egnsudvikling er ydet en virksomhed garanti eller lån til anlægsfinansiering eller indflytning har fundet sted i en erhvervsejendom, til hvis opførelse der er ydet lån til en kommune.

Stk. 3. Garantier kan ydes på indtil 5 år.

Stk. 4. Garantier skal nedbringes inden for løbetiden. Begyndelsestidspunktet for en garantis nedbringelse kan udskydes i indtil 2 år fra garantiens ikrafttræden.

§ 8. Garanti af statskassen kan ydes for lån til dækning af udgifter ved foretagelse af rationaliseringsundersøgelser i bestående industrivirksomheder i det omfang, en hensigtsmæssig finansiering af de pågældende udgifter ellers ikke skønnes at kunne gennemføres.

Stk. 2. Garantier kan ydes på indtil 5 år.

Stk. 3. Garantier skal nedbringes inden for løbetiden. Begyndelsestidspunktet for en garantis nedbringelse kan udskydes i indtil 2 år fra garantiens ikrafttræden.

§ 9. Kommuner kan, når dertil ydes lån af statskassen efter stk. 2, forantalte opførelse af erhvervsejendomme til salg eller udleje.

Stk. 2. Lån kan ydes til kommuner til dækning af udgifterne, herunder grundudgifter, ved opførelse af de i stk. 1 nævnte erhvervsejendomme.

Stk. 3. Lån afdrages over højst 30 år og forrentes med en af handelsministeren fastsat rente.

Stk. 4. Opnås der ved en kommunes salg af en sådan ejendom ikke dækning for den investerede kapital, fordeles det samlede tab mellem staten og kommunen med halvdelen til hver.

§ 10. I særlig vanskeligt stillede egne af landet kan der ydes tilskud til industri- og servicevirksomheder til dækning af de i § 6, stk. 1, nævnte anlægsudgifter.

Stk. 2. Tilskud kan ikke overstige 25 pct. af de nævnte anlægsudgifter.

Stk. 3. Såfremt en virksomhed, hvortil der er ydet tilskud, ophører, afhændes eller udlejes inden for en periode af 5 år fra tilskuddets udbetaling, kan der stilles krav om hel eller delvis tilbagebetaling af dette.

§ 11. Tilskud kan ydes til industrivirksomheder, der i forbindelse med etablering, væsentlig udvidelse eller produktionsomstilling har haft væsentligt forringede driftsresultater, der kan henføres til særlige vanskeligheder i forbindelse med virksomhedens placering i et industrielt mindre udviklet område.

Stk. 2. Tilskud kan kun ydes til virksomheder, når der i henhold til lovgivningen om egnsudvikling er ydet virksomhederne garanti eller lån til anlægsfinansiering, eller de er indflyttet i erhvervsejendomme, til hvis opførelse der er ydet lån til kommuner.

Stk. 3. Tilskud kan ikke ydes, hvis der er hengået mere end 3 år fra det tidspunkt, hvor der i henhold til lovgivningen om egnsudvikling er ydet en virksomhed garanti eller lån til anlægsfinansiering, eller indflytning har fundet sted i en erhvervsejendom, til hvis opførelse der er ydet lån til en kommune.

§ 12. Tilskud kan ydes til industri- og servicevirksomheder til dækning af omkostninger ved virksomhedernes udflytning til en af de af § 5, stk. 1, 1. pkt., omfattede egne. Tilskud kan endvidere ydes til dækning af flyt-

teomkostninger for medarbejdere, der er af væsentlig betydning for en tilfredsstillende drift af virksomheden på tilflytningsstedet.

§ 13. Tilskud kan ydes til foretagelse af undersøgelser og til udarbejdelse af planer og projekter af almen betydning for et områdes erhvervsmæssige udvikling samt til driften af regionale udviklingsudvalg.

§ 14. I hvert finansår kan der inden for et beløb af 5 mill. kr. gives tilsagn om tilskud og lån af statskassen til dækning af udgifter ved gennemførelse af foranstaltninger af væsentlig betydning for et områdes erhvervsmæssige udvikling med henblik på opretholdelse eller tilkomst af konkret erhvervsmæssig aktivitet.

§ 15. For garantier og lån skal der stilles en i hvert enkelt tilfælde godkendt sikkerhed. Lån i henhold til § 14 kan dog efter rådets nærmere bestemmelse ydes uden sikkerhed.

Stk. 2. Virksomheder, hvortil der er ydet statsgaranti eller statslån, er underkastet regnskabsmæssigt og teknisk tilsyn efter Rådets nærmere bestemmelse.

§ 16. Det fastsættes på de årlige finanslove, inden for hvilke beløb der kan ydes tilsagn om garanti, lån og tilskud i henhold til

§§ 6-13.

§ 17. Den, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for afgørelser efter denne lov, eller som i forbindelse med en ansøgning om støtte efter loven fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse, straffes med bøde eller hæfte, medmindre strengere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger eller fortielser over for pengeinstitutter i forbindelse med udbetaling af lån, for hvilke der er ydet garanti i henhold til denne lov.

§ 18. Loven træder i kraft den 15. juni 1972.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov nr. 228 af 3. juni 1967 om egnsudvikling.

Stk. 3. Egnsudviklingsrådet kan forhøje garantier, hvorom der er udstedt tilsagn i henhold til § 6 i lov nr. 228 af 3. juni 1967 om egnsudvikling.

Stk. 4. Lån og tilskud i henhold til §§ 6 og 14 kan kun ydes til projekter, der påbegyndes efter lovens ikrafttræden.

§ 19. Loven gælder ikke for Grønland.